

Magiese Verhale

Towerfee
Besoeikers

Towerfee hou daarvan om bymekaar te kom en pret te hê.

Die probleem met towerfee is dat hulle altyd hul partytjies in die nag hou, wanneer gewone mense probeer slaap.

Eendag was daar 'n boer en sy vrou. Hulle het geen hulp op die plaas gehad nie en was altyd baie moeg teen die einde van die dag.

Wanneer die laaste taak afgehandel was, sou hulle 'n ekstra houtblok op die vuur gooi om dit deur die nag aan die brand te hou, en dan reguit bed toe gaan.

Op 'n koue, donker nag, toe daar ryp op die heinings was en ysnaalde aan die dak gehang het, het 'n towerfee gesiggie by die plaashuis se venster ingeloer.

Die towerfee het 'n vinnige kykie na die leë kombuis en die gloeiende vuur gegee en toe 'n boodskap uitgestuur.

Binne minute was die plaaskombuis so vol towerfee soos 'n treinstasie vol mense in spitsuur.

Dit sou nie so erg gewees het as die towerfee stil-stil hul pret gehad het nie. Maar dit het hulle nie.

Pret vir 'n towerfee beteken gil en skree, kraai en sing. Dit beteken gerammel en gebons, geslaan en geklap, gekletter en geknal. Dit beteken gestamp en geklap. Dit beteken om 'n regte LAWAAIFEES te hou – 'n HERRIE van formaat! Niemand kan deur daardie geraas slaap nie – selfs nie 'n moë boer en sy moë vrou nie.

“Wie maak al daardie lawaai?” het die boer se vrou uitgeroep, terwyl sy regop in die bed sit en haar hande teen haar ore druk.

“Daar’s towerfee wat in die kombuis speel,” sê die boer, wat op sy hande en knieë was en deur ’n gaatjie in die vloer geloer het.

“Wel, sê vir hulle om êrens anders te gaan speel,” het sy vrou knorrig gemompel.

“Ek kan dit nie doen nie,” sê die boer. En hy was reg! Hy kon nie! As hy die towerfee aanstoot gee, is daar geen manier om te weet wat hulle dalk sou aanvang nie. Daar is soveel dinge op 'n plaas wat 'n kabouter kan laat verkeerd loop. Hulle kan byvoorbeeld die melk laat suur word en die hennel laat ophou lê. En as hulle regtig kwaad word, kan hulle maak dat ALLES verkeerd gaan.

“Ons sal maar met die geraas moet saamleef,” het die boer gesug.

Die plaaskombuis was lekker warm en knus, en die towerfee het dit só baie geniet dat hulle begin het om ELKE nag te kom. Die boer en sy vrou het skaars geslaap. Hulle het al hoe moër en moër geword. Hulle kon nie ophou gaap gedurende die dag nie.

Toe die boer se vrou een dag in die hoenderhok aan die slaap raak en al die eiers laat val wat sy besig was om op te tel, het die boer besluit dit is tyd om iets te doen.

Maar wat? As hulle die towerfee aanstoot gee, is hulle in groot moeilikheid.

Daardie nag, terwyl die towerfee besig was met hul gewone lawaai, het die boer deur die gaatjie in die vloer geloer.

Die kombuis was soos 'n pretpark, met towerfee wat gesing, gegly, gespring, gedans, gehuppel en gespring het. Hulle het borde gerol, lepels gebons, deksels laat rammel.

Hulle het gedraai, gewervel, geklim en gespring.

Die boer het na hul helder, gelukkige gesiggies gekyk en gedink: "Ek kan nie hulle pret bederf nie."

Maar toe dink hy aan al die eiers wat sy vrou dié oggend gebreek het, en hy het geweet dat iets gedoen móét word.

As hy maar net 'n manier kon kry om die towerfee self te laat besluit om te gaan...

Reg onder hom, op 'n driebeenstoeltjie, het die towerfee - vioolspeler gesit. Hy het so 'n vrolike deuntjie gespeel dat die boer se eie voete begin jeuk het om te dans.

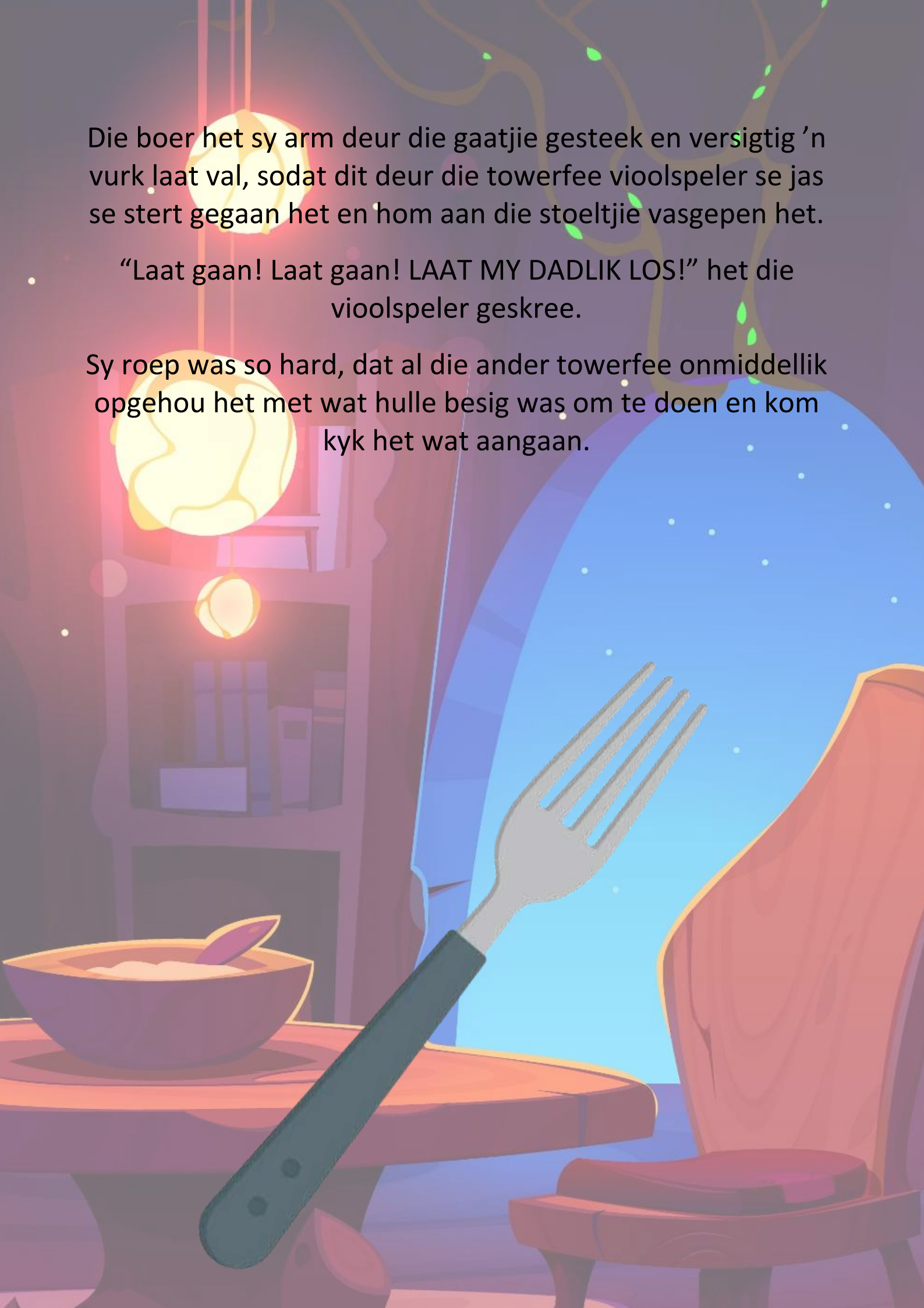
“As ek net die vioolspeler kan stop, sal die partytjie dalk ook stop,” het die boer gedink.

Die boer het sy arm deur die gaatjie gestee en versigtig 'n vurk laat val, sodat dit deur die towerfee vioolspeler se jas se stert gegaan het en hom aan die stoeltjie vasgepen het.

“Laat gaan! Laat gaan! LAAT MY DADLIK LOS!” het die vioolspeler geskree.

Sy roep was so hard, dat al die ander towerfee onmiddellik opgehou het met wat hulle besig was om te doen en kom kyk het wat aangaan.

“’n Reus! ’n REUS!” het hulle geskree toe hulle die arm deur die gaatjie in die plafon sien kom.

(Vir hulle wás dit immers ’n arm so groot soos dié van ’n reus!) “’n REUS WAT ONS ALMAL IN ’N PASTEI WIL SIT!” het hulle gegil toe hulle die vurk sien.

Hulle was so verskrik, hulle het hulself so klein soos vlieë gemaak en in ’n swerm deur die sleutelgat gevlieg. Hulle was weg so vinnig soos ’n oogwink.

Die kombuis was leeg.

Wel... amper leeg.

Die vioolspeler het homself ook klein gemaak, maar die vurk het steeds sy jas se stert vasgepen aan die stoeltjie.

En maak soos hy wil, kon hy nie die stoeltjie laat krimp nie.

'n Gewone grootte stoeltjie pas eenvoudig nie deur 'n sleutelgat nie – dit maak nie saak hoe hard jy dit stoot of trek nie.

Die boer wou nie hê die vioolspeler moes homself seermaak nie, so hy het in sy naghemp ondertoe gehardloop en die vurk uit sy jas se stert getrek.

Die stoeltjie het met 'n gekletter op die vloer geval, en die vioolspeler en sy viool het soos 'n pyl uit 'n kruisboog deur die sleutelgat geskiet.

Whishshshshshshs... het hy gegaan, die nag in.

Die towerfee het nooit weer teruggekom na die plaashuis
nie.

Hulle het 'n veiliger plek gevind om hul partytjies te hou, en
die boer en sy vrou kon uiteindelik weer snags lekker slaap.

THINK
DIGITAL ACADEMY